

ZPRAVODAJ NÁRODNÍHO BRATRSKÉHO SPOLEČENSTVÍ SFŘ

ŘÍJEN 2021

MIMOŘÁDNÉ ČÍSLO

Synodní listy aneb hledání společné cesty pro církve

Synodalita o synodalitě v církvi zní málo srozumitelně. Zápasím s hledáním té pravé formy jak vysvětlit oč běží. V posledním Zpravodaji již před oficiálním vyhlášením epochální iniciativy papeže Františka se podařilo díky odložené uzávěrce čísla zveřejnit dvě první informace /“Co znamená synoda“ a „10 zásadních témat - O co jde v Synodě“/. Mezitím vyšly i české překlady obou dokumentů, Katolická teologická fakulta UK uspořádala konferenci o synodalitě, diecézní biskupové vydali k tomu svá vlastní kázání, a na speciálních stránkách rychle rostou odkazy v tomto směru. Rozjíždí se kampaň, ale jen slova to nespraví. Mohlo by se ukázat, že dobře míněná snaha se stává součástí problému namísto jeho řešení. Totiž problému vzájemného porozumění a dorozumění, kterým trpí celá společnost, a my křesťané z toho nejsme vyňati. Ale díky Bohu: hledání té společné cesty už začalo! První z nás byl bratr **Jiří Šenkýř**, zápasí s těžkou nemocí a přitom pracuje pro budoucnost naší spirituality a církve; láska k církvi radikalizuje jeho hledání. Jeho „**Dotazník s komentářem**“ obsahuje otázky a užitečný návod pro vedení bratrských debat na 10 rozhodujících témat Synodu a naznačení východisek, aby „všenáprava věcí církevních“ mohla začít. Vychází ovšem především ze své zkušenosti jedné farnosti. Zdařilé je pak jeho shrnutí poslání synodu; už svým názvem **Opravit dům** odkazuje ke sv. Františkovi, našemu otci. **Doporučené postoje pro sdílení a varování před svody** je pokusem **Lubomíra Mlčocha** o stručné shrnutí rad z Vademeca pro vedení synodních setkání. Papež František svou iniciativou usiluje o změny ve formaci univerzální církve, tedy jde i o naši formaci. Proto se o slovo přihlásila sestra **Hana Brigita Reichsfeld** jako národní formátorka SFŘ svým **Listem terciářům formace 2021-2024**. Tři navzájem se doplňující a vyvažující pohledy jsou již zahájením synodálního procesu a jen potvrzují důvěru v církvi, že Slovo Boží a svátosti církvi svěřené jsou zárukou toho, abychom při hledání této společné cesty nezbloudili.

Život mne naučil, jak pravdivý je výrok o tom, že často šedivá je všechna teorie, a zelený je strom života. A tak dříve než dokončuji redakci rad do našich místních bratrských společenství, chtěl jsem zakusit i praxi prvního setkání a sdílení v naší místní radě. Už po první informaci ze Zpravodaje se ukázalo, že rada je

rozdělena, byly vysloveny pochybnosti o smyslu, obavy ze „schůzování“, pocit, že se máme věnovat řeholi a evangeliu. Něco se podařilo vyjasnit „on line“- problémem se stal už první bod: najít si vůbec čas na setkání. Ve farnosti kam patřím se setkání farní rady podařilo rychle. Přijal jsem roli koordinátora, a připravil první seznámení pro skupinu dvanácti „učedníků“ o tématech společné cesty a o postojích ke sdílení i o tom čeho se máme vyvarovat. Teorii jsem zvládl dobře, ale v závěru setkání jsem sám ztroskotat na banálním problému - úsměvném či k pláči - záchodku na faře! Nakonec já sám jsem se podílel na konfliktu mezi knězem a farní radou: jaký „klerikalismus“ - metla církve podle papeže Františka! Kněz zvyklý celý život rozhodovat sám, rady farní rady nebere v úvahu. Odcházel jsem už s pocitem ztroskotance a zoufalce: vždyť hřeším i když nechci! A dávám špatný příklad ostatním. Měl jsem těžkou noc ze soboty na neděli. Začínal jsem rozhodnutím rezignovat na roli koordinátora ve farnosti: vždyť na to duchovně „nemám“ - moudrostí srdce, vnitřním klidem. A co role v Národní radě SFŘ: co jsem za františkána když pokora je mi jen slovem?! K ránu jsem došel k „obrácení“: potřeboval jsem padnout na dno, abych dospěl k tomu, že pokračovat v přijatých službách mohu právě jen teprve poté, kdy si do hloubi duše uvědomím, že sám na to nemám! Nedělní ráno jsem zahájil svátostí smíření u kněze „klerikála“, duše ovšem pokorné. Moje lítost byla upřímná tím spíš, že jsem si uvědomoval, že si kněze - zpovědníka vlastně vážím, že jsme si v mnohém stále bližší, že ho mám rád! Vybavila se mi dávná rada otce Urbana jeho tehdejšímu penitentovi: když doopravdy miluji, nejde mi už tolik o mé mínění, o mou čest, o mou pravdu. Objevuji to co jsem měl vědět už dříve, že láska je jediným lékem na všechny nedokonalosti církve i jejich služebníků; vždyť my Češi máme smutnou historickou zkušenost jak to dopadá, když k pravdě schází láska! Boj proti „metle církve“? – Pane, pomoz mi začít u mne!

Svatý František před těmi osmi stoletími mohl také mít zkušenost s tehdejším klerikalismem v církvi. Na rozdíl od všech ostatních tehdejších i pozdějších bojovníků za nápravu církve šel cestou společnou a svým životem ukázal příklad obnovy církevních struktur tou jedinou schůdnou „revoluční cestou“: revolucí srdce, radostnou vlastní kajícíností. Láskou k církvi, ke každému člověku, ba ke každému stvoření. Jako nehodní dědicové Františkova odkazu - beru to podle sebe - jsme zavázáni k poskytnutí podobné služby dnešní církvi hledající společnou cestu do budoucnosti když ta dosavadní se ukázala vést ke krizi.

Bratři a sestry z našich MBS jsou povzbuzováni k aktivní účasti na synodalitě ve farnostech kam patří. S touto zkušeností mohou lépe přispět k setkáním jejich MBS na 10 témat sdílení: lépe jako celku, i když podle místních podmínek bude větší zájem jen o některé oblasti. Setkání by měla proběhnout aspoň dvě, v listopadu a prosinci. V sobotu 15. ledna 2022 pak Národní rada plánuje setkání ministrů MBS, kteří přinesou „své klasy“ ze sklizně vanutí Ducha sv. u nich doma. Na Tři krále budeme všichni „o skok dále“, a tak bychom uvítali předběžné zaslání vyplněných „Dotazníků“ v elektronické podobě, aby setkání ministrů bylo připravené předem. Národní rada se pak pokusí o syntézu sklizně.

Rád zpívám, žalmy s odpovědí lidu při mši svaté. Adorace při slavení eucharistie je slavnostnější, když je doprovázena meditativními písněmi. „Schůzování“ při synodních setkáních bude nejlépe bránit chvílemi kontemplace uvedené zpívaným vzýváním Ducha svatého. **Přijď Duchu svatý, přijď k nám všem, přijď Duchu svatý, svou moudrost...pravdu, lásku své světlo nám dej!** Vánek ducha mi vybavuje vzpomínku na první setkání Taizé v Praze, na zpěvy zpívané pod velkým stanem na Letné, v mrazivé prosincové noci závěru roku 1990. Tam se nám zdál sen o církvi jedné společné cesty, radostně oslavující našeho Pána.

Bratr Lubomír-Irenej OFS

Dotazník s komentářem

Otázky uvedené u každého z následujících deseti témat mohou být využity jako odrazový můstek nebo užitečný návod. Vaše konverzace a dialog se [však] nemusí omezovat [pouze] na tyto otázky:

Nejprve si odpovězme: Věřím v Ducha svatého? Věřím, že je ve mně přítomen? Věřím, že se skrze mě může projevit?

1. NA SPOLEČNÉ CESTĚ V církvi a ve společnosti jdeme jeden vedle druhého po stejné cestě. Kdo jsou v naší místní církvi ti, kteří „jdou společně“? Kdo jsou ti, u kterých se zdá, že zůstávají více stranou? Jakým způsobem jsme voláni k tomu, abychom se ve větší míře stávali společníky na cestě? Jaké skupiny nebo jednotlivci jsou zanecháni na okraji?

Kdo jsou ve farnosti „ti naši“? Co máme společné? Co je cílem naší farnosti? Podle čeho dělíme lidi na ty, kteří jsou „naši“ a na ty, co jsou „mimo“? O kom říkáme, že je „mimo“ naší farnost?

2. NASLOUCHAT Naslouchání je první krok, ale vyžaduje otevřenou mysl a otevřené srdce, bez předsudků. Jak k nám Bůh promlouvá hlasy, které často ignorujeme? Jak se naslouchá laikům, zvláště ženám a mladým lidem? Co usnadňuje nebo ztěžuje naše naslouchání? Jak dobře nasloucháme těm, kdo žijí na okraji společnosti? Jak je zakomponováno to, co říkají zasvěcené osoby? Co představuje určitá omezení v naší schopnosti naslouchat, zvláště těm, kteří mají názor odlišný od našeho? Jaký prostor se poskytuje hlasu menšin, zvláště hlasu osob, které zakoušejí chudobu, odsunutí na okraj společnosti nebo sociální vyloučení?

Když potřebuji ve farnosti něco říct, za kým půjdu? Bude mít na mě čas? Setkáváme se jako farníci a mluvíme spolu? Mluvíme spolu o víře? S kým se nebavíme? Sledujeme jako farnost, co se děje v našem okolí?

3. UJMOUT SE SLOVA Všichni jsou vybízeni, aby mluvili odvážně a otevřeně, tedy svobodně, pravdivě a s láskou. Co nás uschopňuje a co nám brání, abychom v naší místní církvi a ve společnosti mluvili odvážně, otevřeně a odpovědně? Kdy a jak dokážeme říci to, co je pro nás důležité? Jak funguje vztah s místními médii (nejen katolickými)? Kdo mluví jménem křesťanského společenství a jak jsou tyto osoby vybírány?

Všichni máme mluvit odvážně a otevřeně; svobodně, pravdivě a být dobrosrdeční. Máme být upřímní a nedělat se lepšími před tím, ke kterému mluvíme. Je jistě nepříjemné některým lidem říkat, co si myslíme. To vyžaduje jistou dávku odvahy a také rozumu, protože nepodstatné věci, které by druhého pohoršili, říkat nemusíme.

4. SLAVIT „Společné putování“ je možné pouze tehdy, pokud vychází ze společného naslouchání Božímu slovu a slavení eucharistie. Jak inspirativní a určující pro náš společný život a naše poslání je v našem společenství modlitba a liturgické slavení? Jak ovlivňují naše nejdůležitější rozhodnutí? Jak napomáháme tomu, aby se všichni věřící účastnili liturgie aktivně? Jaký prostor je dán možnosti zapojit se do služby lektora a akolyty?

Říkáme „jdu na mši“, neumíme říct „jdu slavit“. Slavení se v naší společnosti vytratilo. Za „slavení“ často považujeme hodně jídla a pití. Slavení ale znamená společné prožívání radosti. Základem synodality je naslouchání Božímu Slovu a slavení eucharistie (a také bratrství, spoluodpovědnost a účast Božího lidu na životě a poslání církve).

5. SPOLUZODPOVĚDNOST ZA MISIJNÍ POSLÁNÍ Synodalita slouží misijnímu poslání církve; všichni členové jsou voláni k tomu, aby se na něm podíleli. Protože jsme všichni učedníky – misionáři, jak je každá pokřtěná osoba volána k tomu, aby se podílela na misijním poslání církve? Co brání pokřtěným, aby byli aktivními misionáři? Jaké misijní oblasti zanedbáváme? Jak společenství podporuje své členy, kteří různým způsobem slouží společnosti (sociální a politická angažovanost, vědecký výzkum, vzdělávání, podpora sociální spravedlnosti, ochrana lidských práv, péče o životní prostředí atd.)? Jak církve pomáhá těmto svým členům, aby svou službu pro společnost vykonávali misionářským způsobem? Jak se určuje, které misijní záležitosti budou vybrány jako ty, jimž je třeba se věnovat, a kdo toto určuje?

Slovo misie nebo evangelizace vesměs špatně chápeme vlivem minulosti. Jiné slovo by mohlo být „přinášet lidem odvahu žít a radost“, protože dnešní svět je plný strachu a deprese. Ježíš „evangelizoval“ tak, že zachraňoval lidi, kteří byli v beznadějně situaci: byli vyloučeni ze společnosti pro nemoc, pro chudobu, pro neplnění náboženských předpisů. Ježíš těmto lidem vrací důstojnost.

6. VĚST DIALOG V CÍRKVI A VE SPOLEČNOSTI Dialog si žádá vytrvalost a trpělivost, ale umožňuje také vzájemné porozumění. Do jaké míry se v našem společenství scházejí k dialogu lidé odlišných národností? Kde se v rámci naší místní církve odehrává dialog a jakým způsobem? Jak podněcujeme spolupráci se sousedními diecézemi, náboženskými společenstvími v dané oblasti, s laickými sdruženími a hnutími atd.? Jak se přistupuje k rozdílným představám nebo ke konfliktům a potížím? Jakým zvláštním záležitostem v církvi a společnosti potřebujeme věnovat větší pozornost? Jakou zkušenost ohledně dialogu a spolupráce máme s příslušníky jiných náboženství a s těmi, kteří nemají k náboženství žádný vztah? Jak vede církve dialog s jinými oblastmi společnosti a jak se od nich učí: oblast politiky, ekonomiky, kultury, občanská společnost a lidé žijící v chudobě?

Sv. František z Assisi se vydal na zcela novou cestu, Byl povolán, aby ukázal na chudé právě v době, kdy někteří nešlechtici (jako jeho otec) začali zázračně bohatnout. Bohatství se stalo cílem mnoha lidí. Sv. František vedl dialog se svojí dobou ne slovy, ale příkladem: sám se stal chudým. Vedeme v naší farnosti aspoň nějaký dialog? Máme nějaké místo, kde se scházíme? Se společností, jako církev, vedeme dialog velmi sporadicky a to ještě spíše negativně.

7. S JINÝMI KŘESŤANSKÝMI DENOMINACEMI Dialog mezi křesťany různých vyznání, vzájemně spojených jedním křtem, má na synodální cestě zvláštní místo. Jaké vztahy má naše církevní společenství s členy jiných křesťanských tradicí a denominací? Co nás spojuje a jak putujeme společně? Jaké plody jsme získali tím, že putujeme společně? Jaké existují potíže? Jaký další krok kupředu můžeme učinit ohledně společného putování?

???

8. AUTORITA A SPOLUÚČAST Synodální církve je církví participující a spoluodpovědnou. Jak naše církevní společenství stanovuje cíle, o které je třeba usilovat, způsoby, jak jich dosáhnout, a kroky, které je třeba učinit? Jak se v rámci naší místní církve vykonává autorita nebo vedení? Jak jsou do praxe uváděny

týmová práce a spoluodpovědnost? Jak a kdo provádí vyhodnocování? Jaké podpory se dostává službám svěřovaným laikům a jak je podněcována odpovědnost laiků? Je naše zkušenost se synodalitou na místní úrovni plodná? Jak fungují synodální orgány na úrovni místní církve (pastorační rady ve farnostech a diecézích, kněžská rada atd.)? Jak můžeme podpořit synodální přístup v našem zapojení a ve vedení?

V synodální církvi se uplatňuje spoluúčast a společná odpovědnost. Je to náročná výzva pro faráře i laiky. Faráři, aby více naslouchali laikům a předali jim část své „agendy“ a laici, aby se jen „nevezli“ a zodpovídali za některou službu ve farnosti. Zde je prostor pro vyjádření své představy o budoucím uspořádání farnosti a diecéze.

9. ROZLIŠOVAT A ROZHODOVAT V synodálním duchu činíme rozhodnutí na základě rozlišování toho, co Duch Svátý říká prostřednictvím celého našeho společenství. Jaké metody a procesy aplikujeme, když se rozhodujeme? Jak je lze zlepšit? Jak v rámci hierarchických struktur podněcujeme zapojení do rozhodovacího procesu? Pomáhají nám naše metody, které aplikujeme při rozhodování, k tomu, abychom naslouchali celému Božímu lidu? Jaký je vztah mezi konzultacemi a rozhodnutími a jak je uvádíme do praxe? Jaké využíváme nástroje a postupy ve prospěch transparentnosti a odpovědnosti? Jak můžeme růst ve společném duchovním rozlišování?

Rozhodování v církvi by se mělo dít podle staré církevní zásady prvního tisíciletí: co se týká všech, má být se všemi projednáno. Jednat by se mohlo o jmenování faráře i biskupa. Jak můžeme růst ve společném duchovním rozlišování? Společně se sejit, modlit se k Duchu svatému, vést dialog a pak rozhodnout.

10. FORMOVAT SE V DUCHU SYNODALITY Synodalita s sebou nese vnímavost pro změnu, formaci a neustálé učení se. Jak naše církevní společenství formuje lidi, aby byli ve větší míře schopni „putovat společně“, vzájemně si naslouchat, zapojovat se do misijního poslání a do dialogu? Jaká formace je nabízena k posílení schopnosti rozlišovat a vykonávat autoritu synodálním způsobem?

Kdo bude formovat farníky v duchu synodality? Bude to farář nebo farní rada? Znamená to vnímat znamení a potřeby doby, ochotu rozlišovat, být ochoten se změnit a hlavně být připraven řešit problémy všichni společně.

Jiří Šenkýř OFS

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

[htt://www.sfr.cz](http://www.sfr.cz)

Opravit dům

O svatém Františkovi z Assisi se vypráví, že když klečel před křížem u sv. Damiána, promluvil k němu Ježíš Kristus a řekl: „Františku, oprav můj dům“. František tuto výzvu pochopil tak, že začal opravovat kostelík. Až později zjistil, že Pán po něm chce obnovu církve. Papež František, který převzal jméno po svätci z Assisi, se také pustil do obnovy církve. Od roku 2013, kdy byl zvolen, již vykonal rozsáhlé dílo, že jen málokterí jsou schopni všechno sledovat. Nyní vyhlásil synodu, kolosální projekt, který chce zapojit do dění všechny pokřtěné a nejen je, ale i ty, kteří by chtěli pomoci. Cílem synody o synodalitě je obrácení církve od zaběhnutých věcí, které nejsou zcela v souladu s evangeliem a povzbudit pokřtěné, aby se naslouchali navzájem a poslouchali Ducha svätého. Ve Zjevení hlas sedmkrát volá: „Kdo má ucho, ať poslouchá, co Duch říká církevním obcím“.

Život křesťana začíná křtem. Když se řekne křest, tak se nám vybaví miminko v peřince v kostele u křtitelnice. Původní smysl slova „křest“ znamenal symbolické utopení. Utopení souvisí se ztrátou dechu, který byl pro Izraelce posvátný. Nejen, že je nezbytný pro život, ale sám Hospodin vdechl člověku život a voda tento dech bere. Ježíš mluví o křtu „v křest mám být ponořen“ (Lk 12, 50) a v odpovědi Janovi a Jakubovi říká: „v křest ... ponoření budete“ (Mk 10, 38). Symbolické utopení znamená smrt s Kristem a vnoření (doprovázené silným nadechnutím) je Vzkříšení s Kristem. Pokřtěný člověk začíná žít novým životem. Na konci Matoušova evangelia říká Ježíš: „Křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svätého“ (Mt 28, 19). Křest znamená zemřít „životu pro sebe“ a být Vzkříšen „k životu ve společenství“. Otec je Tvůrce všeho Dobrého, Syn žil náš život a zanechal nám konkrétní příklady pro život a Duch svätý nás osvobozuje, posílá, naplňuje, vyzvedává, rozradostňuje... je jako vítr, kdy nevíme, odkud a kam jde. Ti, co přijali křest, jsou přijati do radostného společenství Trojice a vybídnuti, aby tuto radost šířili dál kolem sebe. A radost je možná, když Duch je nám nablízku, až můžeme říct, že „v nás bydlí“. A když pokřtění „bydlí pospolu“, má každý nenahraditelné místo v takovém společenství. Když se v každém projevuje Duch, pak ne jen pro obdarovaného, ale skrze něj pro další členy společenství. Poznávejme a čtěme tyto projevy Ducha. Jsme vyzváni k obrácení, ke změně životního stylu. V praxi to znamená život, kde spotřeba bude jen taková, jaká je nutná k životu. Vždyť jsme zemřeli životu zaměřenému na sebe a pro sebe. Místo konzumu nastupuje dobrovolná skromnost. Církev je vytvořena z pokřtěných, církev je společenství pokřtěných. Žijeme v rodinách, o které se staráme. Naším duchovním posláním je církev jako rodina rodin. Každý pokřtěný dostal Ducha svätého a má mu naslouchat. Duch mluví ke všem i skrze nás. Farnost, jako jednotka církve, vytváří společenství s Ježíšem. Ježíš se staral o druhé a o svět kolem sebe. Vrcholem Ježíšovy denní námahy byla večeře, kterou slavil. Když jsme s Ježíšem nepracovali, můžeme jít s ním na večeři? Často se celý den pachtíme pro sebe, nakupujeme, budujeme, užíváme, ale na farnost si nevzpomeneme. Evangelizovat znamená dát zakusit radost ze společenství, radost z toho, že někdo o mě stojí a že jsem užitečný. Jak opravíme naši farnost? Než půjdeme na večeři s Ježíšem, budeme se společně radit o tom, jak se přiblížit nejen lidem uvnitř farnosti, ale i lidem v našem okolí, jinak řečeno, budeme se scházet i mimo bohoslužby. Pastýřem farnosti je vysvěcený člověk, který je vyčleněn pro napodobování Ježíše. Ježíš ale nic neměl, neměl „kde by hlavu složil“. Staraly se o něj ženy ze svého majetku. Ježíš vyzýval své učedníky, aby měli jen to nejnútnejší: opánky, hůl, mošnu, šaty... Ježíš chtěl osvobodit své učedníky od starosti o majetek. Historie naložila na dnešní vysvěcené učedníky majetky a spoustu práce kolem nich. Změna tohoto stavu je téma pro synodu. Biskupa pro diecézi vybírá několik málo lidí, až nakonec z úzkého výběru rozhodne papež. V prvním tisíciletí církve platilo, že co se týká všech, má být se všemi projednáno. Opět téma pro synodu.

Cílem našeho života je zbožštění. Stáváme se součástí Trojice a skrze toto společenství žijeme v církvi, která je velkým Božím obrazem na zemi. Jsme budovateli Chrámu Trojice. A po denní námaze jsme pozváni slavit s Ježíšem jeho Večeři.

Doporučené postoje pro vedení synodálních sdílení a varování před svody

A/ Pozitivní postoje ke vzájemnému naslouchání a sdílení

- 1/ **Najít si čas** na sdílení - s vědomím, že jde o vztahy bratrské lásky. Čas je nejvzácnější dar.
- 2/ **Mít pokorné srdce při naslouchání** když hovoří druzí, mít uši ke slyšení. „Nevypínat“.
- 3/ **Mít otevřenou mysl** k vlastní přeměně, k novosti v životě a stylu komunikace.
- 4/ **Mít ochotu k opouštění předsudků a stereotypů.** Láska je vynalézavá, tradici ale ctí.
- 5/ **Otevřením se vanutí Ducha sv.** ve sdílení začínáme společné putování do budoucnosti.
- 6/ **Kajícnost smýšlení je lékem proti duchovní „soběstačnosti“:** sám sebe nikdo nespasí.
- 7/ **Klerikalismus překonávám láskou ke knězi;** jen on proměňuje, laik mi nedá rozhrěšení!
- 8/ **Skutečnou mocí v církvi je služba;** začněme u sebe, každý dle hřiven svěřených Otcem
- 9/ **Evangelium stojí nad našimi politickými preferencemi,** především jsme lidé. Pak voliči.
- 10/ **Naše rokování dává vzniknout naději;** nebojme se snít o Království božím mezi námi.

B/ Vyhnout se nástrahám; s těmi počítejme. Pokušitel je zvláště u svatých předsevzetí!

- 1/ **Pokušení chtít vést sami sebe,** místo aby nás vedl Bůh. Jsme jen služebníky Ducha.
- 2/ **Pokušení soustředit se na sebe a své vlastní starosti** zbavuje snění o společenství lásky.
- 3/ **Pokušení vidět jen „problémy“.** Temnota nesmí zastínit světlo. Oceňme co se už daří.
- 4/ **Pokušení dělat „revoluci struktur“.** Jejich obnova začíná „obrácením“ každého z nás.
- 5/ **Pokušení nedívat se za viditelné hranice církve.** Evangelium má sociální rozměr,náš svět.
- 6/ **Pokušení ztratit pozornost na cíle synodality:** nejde o kampaň, ale běh na dlouhou trať.
- 7/ **Pokušení konfliktů a rozdělení.** Nevnučujme násilné své, nediskreditujme druhé nálepkami
- 8/ **Pokušení synodality jako politického boje.** Nejsme v parlamentu, jsme údy Těla Kristova.
- 9/ **Pokušení naslouchat jen těm „už zapojeným“.** Neignorujme ty „mimo“ ani „nepřátele“.
- 10/ **Pravda bez lásky vede k nelítostné kritičnosti** (Tomáš Kempenský: Následování Krista).

P.s.

Desetiletí duchovní obnovy i Plenární sněm dobře začaly, pak slábly. Dejme se poučit.

Bratr Lubomír-Irenej OFS

List terciářům : formace 2021- 2024

Draží bratři a sestry,

před třemi lety jsme slavili 40. výročí Řehole našeho řádu. Během oslav jubilea v březnu 2019 zazněly v Římě velmi aktuální promluvy, které přednesli P. Raniero Cantalamessa OFM Cap., Benedetto Lino OFS, Encarnación del Pozo OFS, Michèle Altmeyer OFS. Připomínám několik myšlenek z jejich promluv:

P. Raniero Cantalamessa : „Jdi, Františku a oprav můj dům, který, jak vidíš, se rozpadá. Poté, co uslyšel: „Františku, jdi!“, František téměř vždy hovořil o "konání pokání". Kamkoliv přišel, mluvil, doporučoval, prosil každého, aby činil pokání. Co opravdu sv. František mínil slovem "pokání"? V této souvislosti jsme bohužel sklouzli do závažného chybného nepochopení, které redukuje Františkovo poselství na prosté morální napomenutí, na "bití se v hrud", na truchlení a umrtvování, odčinění hříchů, zatímco **pravý význam pokání je mnohem širší a vychází z Ježíšova evangelia (radostné zvěsti)**. Sv. František vyslal do světa dva výkřiky, které chtěl, aby znovu zněly v církvi: výkřik, kterým Ježíš začal ohlašovat Království Boží, a výkřik, kterým církev začala kázat v den Letnic.

Sr. Encarnación del Pozo, OFS: Výzva pro budoucnost - na základě zkušeností prvních 40 let musí být budoucnost **formace v Řádu orientována na bytí**. Pouze činnost bez bytí způsobí, že řád nezraje a postupně ustupuje do jednoduché a unavené rutiny.

Sr. Michèle Altmeyer OFS: **Naše řehole je Duch a Život**. Jsme pozváni, abychom „poslouchali, co Duch říká církvi“ a dělali to, co církev očekává od SFŘ, ve svobodě Božích dětí. Abychom věnovali pozornost přítomnosti Ducha svatého ve znamení doby. Název „nová Řehole“ je správný, naše řehole je nová, tak jako je nové ovoce koncilu, kterým je „**nová evangelizace novými letnicemi**“.

Sv. František chtěl ze všech svých sil pouze jedno: **znovu prožívat evangelium a kázat evangelium**. My jsme povoláni dělat to s radostí a nadšením, jako to dělal on. Apoštolská exhortace papeže Františka "Evangelii gaudium" - Radost z evangelia, je celá naplněna tímto františkánským duchem. Abychom byli skutečně františkánskými křesťany, je nutné nechat se proměnit Boží milostí, abychom se **zcela přizpůsobili Ježíši a svěřili se poslušně a zcela činnosti Ducha**, jako to dělal sv. František. Byl opravdovým milovníkem Ježíše, přál si „nade všechno mít Ducha Páně a Jeho svaté konání“ (2R 10, 8).

Pro období 2021 – 2024 nabízíme formátorům MBS, ale i všem dalším zájemcům z řad terciářů formaci, která vede do života, učí žít v přítomnosti DS, čerpá z pomazání DS a hledá shodu s Boží vůlí uprostřed proudů naší doby.

Témata formačních seminářů: 2021 podzim: **Boží láska**, 2022 jaro: **Hřích**, podzim: **Spása v Ježíši**, 2023 jaro: **Obrácení, vyznání**, podzim: **Dar Ducha svatého**, 2024 jaro: **Společenství**. Je vhodné se zúčastnit celé formace, tedy všech témat, protože tvoří jeden celek a navazují na sebe. Přihlašujte se, prosím, co nejdříve na nejbližší podzimní seminář, abychom mohli včas zajistit ubytování a jídlo v Brně.

Duchovní obnova SFŘ na Velehradě: 6. – 11. 2. 2022, téma: **Síla naslouchání**. Přihlašujte se od 1. 11. 2021 přes www.kontemplativniseminare.cz

Z formačních seminářů i z duchovních obnov na Velehradě budou k dispozici zvukové nahrávky, které si můžete objednat buď jako CD nebo v elektronické podobě.

V minulých letech se osvědčila spolupráce s P. Eliasem Vellou OFM Conv. a P. Patricem Collinsem. Připravili jsme pro Vás seznam nahrávek z jejich různých duchovních obnov v ČR i SR, který přikládáme. Nahrávky si můžete objednat na formačních seminářích SFŘ a duchovních obnovách SFŘ nebo e-mailem: brigita.reichsfeld@gmail.com

Zvu Vás všechny na společnou cestu, na které budeme zůstávat v Božím Slově, Eucharistii a Duchu svatém.

S bratrským pozdravením pokoje a dobra

Vaše sestra Hana Brigita Reichsfeld, národní formátorka OFS